



DE VROUWEN
VAN LÉON

Vader en dochter

Sollicitatie

Vanaf het moment dat Annette Castillo zijn kantoor binnenstapte, had Léon het gevoel dat ze dwars door hem heen kon kijken. Hoezeer hij ook zijn best deed om zijn tics te verbergen (hij tekende rondjes met zijn vulpotlood, stufte die weer uit, telde in stilte het aantal woorden per alinea in haar brief), iedere keer glimlachte ze vriendelijk naar hem. Ze liet daarmee weten dat ze het gezien had, begrepen had wat hij deed – en het helemaal niet erg vond. Zij stelde hém op z'n gemak, terwijl zij toch zelf, in de rol van sollicitante, nerveus zou moeten zijn.

Léon had nog maar net het bedrijf overgenomen toen Annette bij hem solliciteerde als uitvaartmedewerker. Ze was nog geen dertig en eigenlijk te jong voor die functie, vond hij, maar haar handgeschreven brief had hem nieuwsgierig gemaakt. Op zijn vraag waarom zij bij een begrafenisonderneming wilde werken, kwam ze met een heel persoonlijk antwoord: 'De laatste dag dat mensen afscheid van je kunnen nemen, moet wat mij betreft de weerspiegeling van je leven zijn. Zo zou ik het zelf ook graag willen. Het lijkt me mooi om daarbij te kunnen helpen, alsof... eh, hoe zeg ik dat... alsof het om mijn eigen begrafenis zou gaan. Het klinkt gek, ik weet het, maar dat zou me echt voldoening geven.'

Haar woorden maakten indruk op hem, zij maakte indruk op hem, ze was bijzonder.

Hij nam haar aan, natuurlijk nam hij haar aan. Ze had in het mortuarium van een ziekenhuis in een andere stad gewerkt en was zeer representatief, los van de klik die hij voelde. Het was de allerbeste beslissing die hij in zijn leven had genomen. Binnen korte tijd had ze de opleiding 'uitvaartverzorgster' met succes afgerond en groeide door binnen het bedrijf. Ze werd zijn rechterhand en samen namen ze alle belangrijke besluiten. Dat ging zo vanzelfsprekend dat hij vergat dat hij formeel de enige directeur was.

Door de onregelmatigheid van het werk – in die tijd beantwoordden ze nog zelf dag en nacht de telefoon en hadden ze 's avonds veel afspraken – bleef ze steeds vaker slapen in de logeerkamer van Léons huis, dat zich op het terrein van de uitvaartonderneming bevond. Zelf woonde ze in een flatje in de buurt van het ziekenhuis waar ze had gewerkt, vertelde ze. 'Hier overnachten is veel efficiënter en thuis wacht er toch niemand op me. Om de een of andere reden val ik steeds op de verkeerde mannen,' lachte ze verontschuldigend. 'Nou, daar ben ik voorlopig helemaal klaar mee.'

Hij wist zelf niet waarom, maar het leek hem beter om hier niet op in te gaan.

Totdat op een avond, toen ze samen proostten op haar eenjarig dienstverband, opeens alles anders werd.

'Léon, ik... ik moet je wat bekennen,' zei ze zacht. Ze ging naast hem op de bank zitten en kroop dicht tegen hem aan.

Normaal gesproken vond hij het niet prettig als iemand hem aanraakte, had hij de neiging om op te schuiven, lichamelijk contact te mijden, maar deze keer liet hij het toe.

‘Ik durf het bijna niet te zeggen.’ Haar ogen fonkelden.

‘Wat niet? Wat is er dan?’

‘Als ik het zeg,’ fluisterde ze zachtjes, ‘zeg jij het dan ook?’

Hij kreeg het almaar warmer. ‘Als ik wat zeg? Waar heb je het over?’

‘Niet schrikken.’ Ze draaide zich naar hem toe en legde zijn hand op haar borst. ‘Hou stevig vast, want mijn hart knalt er bijna uit.’

Ademloos voelde hij haar zachte borst en stijf geworden tepel.

‘Ik ben hopeloos verliefd op je,’ fluisterde ze. ‘Ik vind je zo lief, superlief. Ik wist niet dat mannen zo lief konden zijn. Mijn vorige vriendjes dachten alleen maar aan zichzelf, hadden dubbele agenda’s, maar jij niet. Jij bent anders. Je bent de hele dag in touw om mensen te helpen die een groot verdriet moeten verwerken. Dat doe je fantastisch. Je cijfert jezelf weg en zorgt ervoor dat zij weer verder kunnen. Je bent een rots in de branding. Eindelijk, eindelijk heb ik iemand gevonden die ik kan vertrouwen. Daarmee heb je mijn hart veroverd. Totaal veroverd. En dan zie je er ook nog zo aantrekkelijk uit. Zoals je glimlacht, je charme, en eh... zoals je je haar met dat gebaartje naar achteren doet.’ Ze keek hem blozend aan. ‘Je hebt iets... iets magisch over je, iets puurs. Sorry hoor, ik kan het niet helpen, maar ik denk de hele dag aan jou, alleen maar aan jou. Als ik naar huis ga, mis ik je al en dan verzin ik een smoes om meteen weer naar je terug te kunnen. Ik kan gewoon niet zonder je.’

Ze zocht zijn lippen en kuste hem voorzichtig. Een tinteling trok door zijn lijf.

Wat een vrouw. Wat een woordenstroom.

‘Zeg me dat ik niet meer naar huis hoeft,’ fluisterde ze hees. ‘Zeg me dat dít mijn huis is. Alsjeblieft, zeg het me. Ik wil... ik wil nooit meer bij je weg.’

Ze kustte hem weer, nu met volle overgave.

Hij kreeg geen gelegenheid om antwoord te geven. Heerlijk vond hij het, heerlijk waren haar woorden, heerlijk smaakten haar kussen. Hij voelde haar passie en genoot van haar hunkerende lijf.

Hij hoefde ook geen antwoord te geven, dat deed zijn lichaam al. Zijn tong volgde die van haar, als in een vurige tango, en zijn penis klopte in alle hevigheid. Hij gaf zich volledig aan haar over; weg was zijn schaamte waarmee hij jarenlang geworsteld had. Alles mocht, alles was goed. Ze mocht overal aankomen en alles met hem doen. Dat deed ze ook. Even later waren ze naakt. Haar vaardige handen wakkerden een lust bij hem aan die hij van zichzelf niet kende. Ze ging schrijlings op zijn schoot zitten. Plagerig stootte ze haar vagina een paar keer tegen zijn smachtende penis en bracht hem daarna voorzichtig in.

‘Langzaam, langzaam, dat is het lekkerst.’ Haar handen woelden door zijn haar, terwijl haar heupen hem nog meer opzweepten.

Er was geen houden meer aan. Hij had nog nooit zoiets overweldigends ervaren, greep haar vast, en met een lange, dierlijke kreet spoot hij alles wat hij in zich had krachtig in haar.

Léon volgde haar met zijn ogen toen ze naar de keuken liep. Zijn nieuwe badjas was natuurlijk veel te groot voor haar, maar die donkergroene kleur stond haar goed, maakte

haar nog mooier. Gelukkig had hij zijn oude nog niet weggegooid.

Waarom had hij niet eerder gezien hoe aantrekkelijk ze was, hoe haar bruine krullen dansten rond haar gezicht, hoe gracieus ze zich bewoog? Sinds hij haar kende, had hij nooit bijzondere gevoelens voor haar gekoesterd. Hij had genoeg aan zijn werk, hechtte zich niet aan mensen. Hoe was het mogelijk dat hij zich zo gemakkelijk had laten verleiden? Wat had ze met hem gedaan?

Hij trilde.

Annette kwam terug met twee volle glazen en kroop weer dicht tegen hem aan.

‘Voel jij je nu ook een beetje vreemd, in de war?’ vroeg ze. ‘Zo raar, maar tegelijk ook zo fijn. Kijk ons nu eens zitten, samen in badjas, heerlijk. Het voelde zo... hoe moet ik het zeggen... ongeremd, ja, dat is het goede woord: ongeremd. Geen van ons tweeën hield zich in. Voelde jij het ook zo?’

Hij sloeg een arm om haar heen. ‘Ik... ik weet niet goed wat ik moet zeggen. Ik heb me nog nooit... nog nooit zo, eh... één met iemand gevoeld, als je begrijpt wat ik bedoel. Hoe kan dat, vraag ik me af, hoe kan zoiets gebeuren, terwijl ik eigenlijk nauwelijks iets van je weet, nou ja, privé dan, bedoel ik.’

Haar ogen sprankelden. ‘Volgens mij is dat wat liefde met je doet. Je hóeft elkaar niet eens goed te kennen. Je kijkt elkaar aan, je voelt het en je weet: dit is het. God, het is lang geleden dat ik me zó heb gevoeld. Heerlijk, echt heerlijk.’

Ze had gelijk, hij wist het ook. Vanaf het moment dat ze hem verleidde, nee, precies op het moment dat hij zich aan haar gaf, had ook hij zijn ja-woord gegeven.

Ze ging languit op de bank liggen met haar hoofd op zijn schoot.

‘Oké, mijn privéleven. Wil je de lange of de korte versie?’

Hij glimlachte. ‘Wat jij wil.’

‘Nou, eh... je hebt je vast weleens afgevraagd waar mijn achternaam vandaan komt.’

‘Castillo? Dat is toch Spaans?’

‘Ja dat klopt, maar ik ben niet in Spanje geboren, maar in Argentinië. Ik heb een Argentijnse vader en een Nederlandse moeder. Ze hebben elkaar ontmoet toen mijn moeder als backpacker door Zuid-Amerika reisde. Zij raakte zwanger en trok bij hem in. Toen ik drie was zijn we naar Nederland verhuisd omdat mijn moeder heimwee had, vertelde ze later. Ze zei ook dat mijn vader tegen zijn zin was meegegaan.’

‘Hmm, klinkt als een dominante moeder.’

Hij aaide zacht over haar wang, speelde met haar haar. Hij zag haar nadenken.

‘Nee, ze was niet dominant, eerder eigenzinnig, egoïstisch zelfs. Ik heb nooit echt hoogte van haar kunnen krijgen. Op de een of andere manier zaten we niet op dezelfde golflengte. Ze was beeldend kunstenaar, en best een goeie volgens mij. Ik groeide op tussen de stofwolken en half-afgehakte stenen. Als mijn moeder aan het hakken was, vergat ze alles en iedereen om haar heen. Ze vergat mij, ze vergat boodschappen te doen, noem maar op. Ik hoor mijn vader nog ruzie met haar maken. Dat mijn moeder kunstenaar was, vond hij prima, maar ze moest wel voor het gezin en het huishouden zorgen. Zo was hij het nou eenmaal gewend in Argentinië.’

‘Je zegt: je moeder wás kunstenaar. Is ze gestopt met beeldhouwen?’

‘Gestopt? Oh, ik begrijp wat je bedoelt. Nee, ze leeft niet meer. Ze is aan kanker overleden.’

‘Ach, wat verschrikkelijk voor je. Is dat kort geleden gebeurd?’

‘Nou, ik was twintig, dus eh, negen jaar geleden alweer.’

‘Hmm. Wel jong om je moeder te verliezen. En je vader?’ vroeg hij zacht.

‘Mijn vader? Ik was dol op hem, en hij op mij. Hij noemde mij liefkozend Anita, wat in het Spaans een soort koosnaampje is voor Annette. Als hij ’s avonds thuiskwam, liep hij altijd eerst naar mij toe en dan tilde hij me op, gooide me in de lucht en maakte grapjes. Of hij verstopte zich en dan moest ik hem zien te vinden.’ Ze ging rechtop zitten, staarde voor zich uit en nam een slok.

‘Van de ene op de andere dag was hij verdwenen,’ vervolgde ze schor. ‘Ik was nog maar acht.’

Léon wist niet goed hoe hij moest reageren. Hij nam ook een slokje en wreef over haar rug.

‘Ik... ik heb nog steeds geen flauw idee waarom hij is weggegaan. Volgens mijn moeder moest hij terug naar Argentinië om het bedrijf van zijn vader over te nemen, maar toen ik daar was, bleek dat niet te kloppen.’

‘Je bent naar hem op zoek gegaan?’

‘Ja, jaren later, vlak na de dood van mijn moeder. Ik had hem al veel eerder willen zoeken, maar mijn moeder heeft me altijd tegengehouden. Toen ik na een lange reis eindelijk bij de straat aankwam waar mijn geboortehuis had moeten staan, bleek het gesloopt. Ik kon wel janken. Ik heb

overal aangebeld, ben naar de plaatselijke kroeg gegaan, naar het politiebureau, maar niemand kon mij iets vertellen. Alsof de familie Castillo in rook was opgegaan... Ook alle zoektochten op internet liepen op niets uit.' Ze zuchtte. 'Het was een rottijsd. Ik... ik voelde me toen helemaal alleen op de wereld.'

Ze draaide zich naar hem toe en deed een poging om te glimlachen. 'Maar nu... nu ben ik gelukkig en heb ik jou.' Ze kroelde door zijn haar. 'En nou is het jouw beurt. Vertel op, van wie heb jij zo lekker leren vrijen, of ben je een natuurtalent?'

Hij voelde dat hij bloosde.

Ik, een goede minnaar? Heeft ze niet door dat ik helemaal geen ervaring heb?

Zachtjes trok ze aan het koordje van zijn badjas.

Léon was verrukt over haar eerlijkheid, haar openheid en over het wederzijds vertrouwen dat er was. Dat was misschien wel de reden waarom hij gebeurtenissen uit zijn eigen leven met haar deelde die hij normaal gesproken aan niemand zou vertellen. Op de een of andere manier voelde hij zich opgelucht en bevrijd. Annette vulde een leegte waarvan hij zich tot dan toe nooit bewust was geweest.

Meteen al de volgende dag trok ze bij hem in. Ze fluisterde in zijn oor dat het hele huis moest worden ingewijd. Ze vreeën op de eettafel, op de grond in de strijkkamer, op de trap naar de zolder en op alle bedden. Overdag probeerden ze zich zo professioneel mogelijk te gedragen, want ze werkten tenslotte in een uitvaartcentrum, maar dat lukte niet altijd. Nadat ze op een zwoele zomerdag in een kamer-

tje achter de aula waren betrapt – het schaamrood vloog
Léon nog naar de kaken als hij eraan terugdacht – namen
ze zich voor het nooit meer zo ver te laten komen.